

ham eller det store Flertal. Jeg havde nærmest henvendt mig til Ministeriet og optrukket en enkelt bestemt politisk Linie for at høre dets Stilling paa dette Punkt, og jeg havde kun flygtig berørt Ordet „Tandpine“. Men dette har været tilstrækkeligt. Det viser, at Tænderne ere ømme hos det ærede Medlem, siden han straks gik paa til Kamp. Han gjorde dog en Fejl, han ikke burde have gjort, idet han lagde en Mening ind i mine Ord paa et enkelt Punkt, som slet ikke laa deri. Jeg indrømmer grumme gerne, at jeg naturligvis ikke burde have afbrudt ham, da han brugte Ordet Kulør, men det er en Synd, som enkelte Medlemmer, deriblandt undertiden jeg, begaar, og nu gjorde jeg det. Det var ikke paa Grund af, at Ordet i og for sig ikke betegnede det, som mentes, men det var, fordi han lagde en Mening i denne Udtalelse, som overhovedet ikke kan lægges deri. Han betegnede som ukollegial den Maade, hvorpaa jeg omtalte det ærede Medlem for Roskilde (A. O. Rasmussen). Det er et Kneb — paa dansk et Bondefangeri —, som er meget almindeligt, men som jeg ikke godkender. Jeg har imidlertid ikke tænkt at genere det ærede Medlem dermed, og jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det i øvrigt aldeles ikke er nogen Anke imod en Mand, at han ikke vil bekende politisk Kulør paa et enkelt Punkt, naar det kan være ham til Gene. Tværtimod, der er adskillige herinde, som have ekscelleret deri, idet de, naar de ere blevne valgte baade som moderate og radikale, i høj Grad have søgt at blive fri for at bekende en bestemt Kulør, naar de mente, at dette kunde skade dem. Endelig vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at han ikke selv er stærk i at bekende Kulør alle Steder, hvor vi kunne ønske det. Jeg kan f. Eks. nævne Forsvarssagen. Der har han ikke bekendt Kulør, og jeg kunde sætte megen Pris paa, at han bekendte Kulør der, da han jo er et saa indflydelsesrigt Medlem. Jeg protesterer derfor imod, at han har villet give min Udtalelse en Form, en Klang af Ukollegialitet, som har ligget mig fjernt.

Jeg takker i øvrigt for den gode Tone hos det ærede Medlem, at han vilde belære mig; han er virkelig Manden dertil! Jeg har altsaa ikke haft til Hensigt at sige noget, der kan forvrænges i den Retning som sket, men i øvrigt vil jeg hævde, at det ærede Medlem, da han stod paa Valgtribunen i Roskilde, hvor jeg ogsaa

var til Stede, udtalte sig paa en saadan Maade, at jeg har al mulig Grund og Ret til at fastholde min Opfattelse, at han søgte saa vidt muligt at undgaa at komme for vidt ind paa dette Spørgsmaal for ikke derved at komme i en skæv Stilling. Han udtalte blandt andet efter at have ventileret for og imod Tyendets Valgret, at han stoler paa, at det gode Tyende ved Afstemningen følger Husbonden. Heri ligger, at hvis han ikke troede det, skulde han dog ikke have noget af en saadan Valgret. Her er ingen Plads for Indignation paa dette Punkt. Hvad den politiske Tandpine angaar, da har jo Konseilspræsidenten erkendt, at en saadan, om jeg saa maa sige, er til Stede, men saa er der dog ingen Grund til at blive saa ilde berørt derved. Jeg er altsaa nu, som jeg før sagde, kommen til at røre ved denne ømme Tand, delvis mod min Villie. Det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) har sagt Av!, det er der ikke noget at sige til, det ere vi klare over, og for at blive ved dette Billede er der jo forskellige Maader at anvende, naar det gælder Tændernes Pleje. Man behøver ikke nu til Dags at ty til lutter Husraad, selv om vi ikke have faaet den Lov for Tandlægevirksomhed, som den højtærede Justitsminister skylder os (Afbrydelse.) Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) vil have en Børste; det er ikke nok, naar der er Huller i dem, saa plomberer man dem. Jeg tænker, at Højre kan komme den Vej ud, da der er hentydet til vor Tandpine. For Venstres Vedkommende tror jeg, at Roden i Tandene er raadden, og saa bør man trække den ud. Derom har der ogsaa været talt saa smaat i den forløbne Sommer, men foreløbig har man altsaa ladet den blive siddende og stiller den tilfreds med Kamfer, Gigt draaber og mange andre Husraad, og det er der jo ikke noget at sige til.

Jeg spekulerer i øvrigt ikke, som det ærede Medlem i sin Henvendelse til mig saa smagfuldt udtrykte sig, i Venstre-reformpartiets Sprængning. For Højre-partiet er det ligegyldigt, om det brister noget før eller senere, vi have Dagen og Tiden for os. Vi have erklæret, at vi anse denne Regering for den eneste mulige, og vi skulde derfor være kede af, at Partiet sprænges, hvis det sprænges paa en saadan Maade, at det ikke kunde yde Regeringen den fornødne Støtte; ellers maatte det selvfølgelig godt kludre, saa længe det kan, for mig. Jeg skal blot minde om, at der